

Vaaleat hiukset peittävät hartioita. Silmälasien sangat kiertävät silmiä. Pupillit tuijottavat eteenpäin, katseessa on jotain erikoista. Rakkautta? Lempeä? Hyväntahtoisuutta? Jotain lämmintä. Tyttö asettaa kätensä ympärilleni, ja halaa tiukasti. Sydämen pamppailu tuntuu vasten rintaa. Enää en ole yksin. Yksin tässä maailmassa, ilman suuntaa, se on nyt mennyttä. Minulla on tämä vaaleahiuksinen tyttö, ja häntä minä rakastan enemmän, kuin mitään muuta. Hänelle minä tahdon näyttää, mitä kaikkea hyvää elämä voisi tuoda tullessaan. Meille, juuri meille. Meidän elämänpolkumme täytyisi onnesta, naurusta, ilonkyynelistä. Olisimme yhdessä, taistelisivimme ruusun piikkien läpi tiemme valoon, jotenkin hyvin ritarillisesti ja kliseisesti. Näin se menisi. Äkkiä silmänurkastani vierähtää kyynel poskelleni. Kosteaa, suolainen kyynel, joka valuu alas ja matkaa tiensä tytön kultanvaaleisiin hiuksiin saakka. Ilonkyynel, se se on. Minä olen onnellinen. Hänen kanssaan.